

1

Tomášek

ZPRÁVODAJ FARNOSTI
PŘI KOSTELE sv. TOMÁŠE V BRNĚ

Motto:

*Pán je však zde, je přítomen celému tvému životu,
a mlčky čeká,
že mu sám svěříš svá trápení a svoje úkoly.*

Michel Quoist

Úvodní slovo

Nastala pro mne milá příležitost, abych poprvé pozdravil čtenáře Tomáška. Jen letmý pohled do cyberprostoru mne přesvědčil o tom, že vydávat farní časopisy dnes patří k dobrým mravům, a Tomášek se svými 19 ročníky se mezi ostatními nemusí nikterak stydět. Díky všem, kteří se na jeho tvorbě během těch let podíleli, v neposlední řadě o. Petrovi

Vrbackému, budu se snažit na jeho práci nejen na časopise navázat. S díky za vše dobré, co za ta dlouhá léta ve farnosti vykonal, jistě na něj budete s vděčností vzpomínat a všichni jej budeme v novém poslání podporovat svou modlitbou. O tu vás prosím i pro sebe. Tak tedy, směle vykročme v novém školním roce a příjemné počtení!

Váš nový farář Jan Mráz

Informace

Aktuální dění ve farnosti

• **Příprava na první svaté přijímání** začne se začátkem postní doby; je však podmínkou, aby děti navštěvovaly výuku náboženství ve škole nebo na faře. Příprava na svátost biřmování v letošním školním roce v naší farnosti nebude.

• **Katechumenát.** V současnosti probíhá příprava na křest dospělých. Budou-li další zájemci zahájíme s nimi přípravu v polovině října; do té doby je možné se přihlásit na faře či v kostele. Katechumenát probíhá zhruba dva roky, vrcholí křtem o Velikonocích v druhém roce a končí s koncem školního roku.

• **Bezlepkové sv. přijímání.** V našem kostele jsou ve svatostánku uloženy bezlepkové hostie, i ten, kdo dodržuje bezlepkovou dietu tedy může přistoupit ke sv. přijímání. V takovém případě prosíme o dodržení tohoto postupu: po skončení sv. přijímání odnáší jáhen nebo akolyta eucharistii od oltáře zpět do svatostánku. Postavte se, prosím, k mřížce poblíž svatostánku a zde poproste jáhna/akolytu o bezlepkové svaté přijímání.

• **Během školního roku** je mše svatá ve středu večer v 17.30 určena dětem a jejich rodičům. Od 16.30 probíhá

v zákristii zkouška dětské scholy, poté zpěv při mši sv. Od 16.45 je program a nácvik písničky pro nejmenší v zákristii (podobně jako každý rok).

• **Zkoušky chrámového sboru Jolly Singers** se konají pravidelně v úterý od 19 hodin v zákristii kostela. První zkouška je 24. 9. 2013. Do Jolly Singers i do dětské scholy jsou srdečně zváni noví zpěváci.

• **Farní odpoledne v přírodě** pro rodiny s dětmi se koná v neděli 29. 9. 2013. Sraz ve 14.30 hod na tábořišti v Bílovicích (za Sokolovnou asi 200 m). Na programu je hledání pokladu, opékání uzenin a jiné zábavné aktivity. Zveme všechny, kteří mají chuť prožít společně pěkné odpoledne v již podzimní přírodě. Další informace naleznete na vývěskách.

• **Kurzy alfa v Brně** Pozvěte své známé, kteří hledají Ježíše Krista a zajímají se o víru nebo náboženství, do kurzů Alfa. Katolické kurzy Alfa začnou 26. září v kostele u jezuitů. Můžete nás kontaktovat mailem na brno.alfa@email.cz, nebo telefonicky na 776 595 240. Web: brno.alfakurzy.cz.

• **Pojďme něco udělat!** Organizátoři kurzů Alfa hledají další pomocnice a pomocníky, kteří se chtějí zapojit do organizace podzimního kurzu. Prosím nahlaste se na mail: keprnik@gmail.com.

• **Od neděle 6. října** připravuje Pastorační středisko brněnského biskupství společné čtení Bible v diecézi. K dispozici bude rozpis četby celého Písma svatého během dvou let ve dvou variantách – rozpis četby na každý den a také souhrn četby na příslušný měsíc s možností číst libovolně podle svých možností. Více na www.vezmiacti.cz.

• **Od doby, co vstoupil v platnost zákon o majetkovém vyrovnání,** se rozběhl administrativní proces spojený s vydáváním původního církevního majetku. V souvislosti s ním se v létě opět vynořilo několik otázek, které svědčí o častém neporozumění. Některé odpovědi najdete na:

<http://tisk.cirkev.cz/z-domova/odpovedi-na-nektere-otazky-k-vydavani-cirkevniho-majetku/>

• **Taneční pro starší, mladé a nepokročilé!** Jste srdečně zváni. Začínáme v pátek 4. 10. 2013 v 19.00 hod. na Základní škole Horácké náměstí v tělocvičně (Brno-Řečkovice). Čeká nás 10 lekcí a pak rovnou vyrážíme na farní plesy! Cena je 550,- Kč/osobu. Minulý rok nás bylo 25 statečných párů a čas strávený spolu s lidmi z farnosti Řečkovice a z farnosti Židenice byl opravdu obohacující a příjemný pro nás všechny. Zájemcům více informací rádi sdělí Voříšci - Anna a Radovan. **Mobil: 774 624 212, mail: voriskovaanna@seznam.cz**

NÁBOŽENSTVÍ

VE ŠKOLNÍM ROCE 2013/14

Začínáme v prvním říjnovém týdnu

ZŠ Kotleářská pondělí	16.00 - 17.00 vede Hana Švábová
ZŠ Antonínská čtvrtek	od 13.30 (Dvě až tři vyučovací hodiny, podle počtu a věkového složení přihlášených dětí) vede P. Jiří Bůžek
Fara Lidická 6 středa (pro děti, které nenavštěvují náboženství ve škole)	Starší děti (5. - 8. třída): 15.15 - 15.55 Mladší děti (1. - 4. třída): 16.00 - 16.40 vede P. Jiří Bůžek

Poznámka: Do uzávěrky Tomáška nebyly ještě známy počty dětí přihlášených na jednotlivých školách. Pokud by se přihlásil dostatečný počet dětí pro otevření kroužků náboženství i na školách Staňkova a Botanická, výuka se bude konat v pondělí odpoledne - časy upřesníme.

Těší se a všem požehnaný nový školní rok přejí

katecheti Hana a P. Jiří

Z farní charity

Vážení farníci, přátelé kostela svatého Tomáše,

v těchto dnech si připomínáme 20. výročí založení farní charity.

V této době po dovolených a po prázdninách došlo u svatého Tomáše k výrazné změně. Jak všichni dobře víte, otec Petr Vrbacký byl povolán do Olomouce, kde bude sloužit jako spirituál pro studenty nultého ročníku teologie. Pro činnost farní charity se tím nic zásadního nemění, vždy jsme se snažili sloužit a být k dispozici. Budeme usilovat o dobrou spolupráci s novým duchovním správcem otcem Janem Mrázem.

Na začátku září se konala schůzka dobrovolníků farní charity, na kterou přišel Mgr. Pavel Hruban z Oblastní charity Brno, aby se seznámil s naší prací. Nabídl nám pomoc při náboru mladších dobrovolníků, což bychom my, z větší části už opotřebovaní věkem, uvítali. Zatím jsme Pavla Hrubana pozvali na přípravu vánočních balíčků.

Děkujeme všem vám štědrým dárcům, kteří nám přispíváte do charitní pokladničky. Tentokrát jsme z vašich darů zaslali:

Likvidaci Lepry na nákup léků pro malomocné	7 000 Kč
Sdružení pěstounských rodin na projekt Dům na půli cesty	5 000 Kč

Ještě jednou děkujeme za vaši pomoc a důvěru a vyprošujeme vám Boží ochranu a pomoc do nového školního roku.

Dobrovolníci farní charity

Rozhovor s otcem Janem Mrázem

• *Milý pane faráři, srdečně Vás vítáme ve Vaší staronové farnosti. Někteří z nás Vás znají ještě jako bohoslovce, jako pověstného „Chmuru“ s černým vlajícím pláštěm ať už na kole či secím stroji. Mnozí farníci rádi vzpomínají na léta 1990 až 1992, kdy jste u nás kaplanoval. Ale je tu mladší, a o to zvědavější generace, které bychom Vás rádi představili. Začneme klasickým dotazem na dětství, na rodiče, kteří Vám předali víru a na sourozence, i když právě ta mladší generace Verunku–Zipa a Martu–Dangalu dobře zná.*

Máte výbornou paměť, na „Chmuru“ s vlajícím pláštěm si už nevzpomínám ani já sám, uběhlo už mnoho času... Ale od začátku. Jsem Brňák (na čemž nezakládám žádnou exkluzivitu), pocházím ze sousední svatojakubské farnosti, a až do šesti let mého věku jsme bydleli na České, nevzpomínám si, zda to již tehdy, v šedesátých letech, byla „čára“ (vlastně ani nevím, jestli se jí tak říká ještě dnes...). Z té doby

mám vzpomínku na to, že můj otec věrně dodržoval farní příslušnost, a tak ke sv. Tomáši jsem se podíval jen velmi výjimečně. Pak se naše rodina přestěhovala na Lesnou, kde tehdy ještě nebyla farnost, a část čtvrti, ve které jsme bydleli, spadala do farnosti Královo Pole. Tam jsem také začal ministrovat a již jako kluk jsem se tam sprátlil s Petrem Vrbackým, s kterým jsem se pak setkal i na stejné střední škole a o pár let později i na teologické fakultě.

Vyrůstal jsem s o rok mladším bratrem, později pak přišly na svět i sestry, které mám čtyři. Se zmiňovaným Zipem (ty zdejší přezdívky mne matou, budete se mnou muset mít trpělivost!), která je mou nejmladší sestrou, nás dělí 21 let. Když se narodila, byl jsem již víceméně pryč z domu, po dvou letech teologických studií jsem konal „nejčestnější vlasteneckou povinnost“ (pro ty mladší: dvouletou základní vojenskou službu) ve východnější části Československa. Pak jsem se vrátil na teologickou fakultu v Litoměřicích, kterou jsem dokončil roku 1988.

• *Jaká byla Vaše cesta ke kněžství? Rozhodnutí k duchovní službě bylo dáno nějakým konkrétním podnětem nebo uzrávalo postupně?*

Nebylo na tom nic dramatického, kromě snad té chvíle, kdy jsem se odhodlával říci své definitivní ano

a uvědomoval jsem si, jak mne to povolání převyšuje. Jedním z důležitých podnětů byl osobní příklad některých kněží, které jsem v dospívání obdivoval a víceméně podvědomě jsem chtěl být jako oni. Poměrně dlouhá doba přípravy v semináři a na teologické fakultě mi dala možnost očistit vnitřní motivaci tak, aby v ní dostal první místo Kristus a touha jej následovat ve víře, že právě toto je způsob života, který pro mne připravil jako nejlepší. To vlastně platí pro jakékoliv povolání, nejen pro kněžství: Bůh volá, on má iniciativu, můj život je odpovědí.

• *Málokterý kněz nevystřídá během svého působení více či méně farností. Jak tomu bylo u Vás? Jakým způsobem Vás jednotlivá místa formovala a kde se Vám opravdu líbilo? (doporučená odpověď: u sv. Tomáše to bylo samozřejmě nejlepší ☺).*

Letos jsem oslavil 25 let kněžského života, z nichž pouze prvních pět jsem strávil ve farnosti. Nejprve to byla kaplanská místa v Telči a v Brně, pak jsem byl krátce farářem v Kunštátě na Moravě. Tam jsem byl po necelém roce redukován na kaplana, a pan biskup mne v létě 1993 poslal do Říma studovat kanonické právo. Předpokládal jsem, že odcházím na dva roky, ale ke dvojce mezitím přibyla nula.

Na každém z těch míst jsem prožil krásné věci. Směl jsem být svědkem, a někdy i jakýmsi katalyzátorem

a dokonce snad i nástrojem Božího působení v lidech, kteří byli svěřeni mé péči, kterým jsem stál nablízku, s kterými jsem prošel společně kus životní cesty.

Kaplanská léta zde u sv. Tomáše byla charakteristická porevolučním shonem, velkými proměnami i velkým hledáním. Mnoho lidí, zvláště mladých, v té době hledalo cestu k Bohu, hledalo duchovní věci, smysl života; některé z nich jsem směl provázet při uvádění do křesťanského života v katechumenátu. Nezapomenutelné.

• *Stát se v poměrně mladém věku monsignorem a s doktorátem k tomu, to se hned tak někomu nepodaří. Povězte nám o svých studiích, jak se Vám líbila léta strávená v litoměřickém semináři, jakým způsobem navazovala pak studia další. A přestože dobře víme, že všechny cesty vedou do Říma, po které z nich jste tam připutoval Vy?*

Litoměřická studia většinou nebývají hodnocena příliš vysoko, ale nemyslím si, že byla ve všech ohledech slabá; působilo tam i několik vynikajících odborníků. Když jsem šel do Říma, byla ve mně touha studovat tzv. dogmatiku, tedy tu nejvlastnější teologii, přesněji Christologii, přemýšlel jsem také o teologii spirituální, která se zabývá duchovní zkušeností člověka, líbila by se mi i teologie pastorální, praktická. Nicméně, nebylo mi dáno si zvolit,

bylo mi určeno kanonické právo, obor, ke kterému jsem zpočátku těžce hledal vztah. V tomto oboru se však projevila síla litoměřické teologické fakulty a především Prof. JUDr. ThDr. Miroslava Zedníčka, který nás kanonické právo učil. Dost jsme pod ním „trpěli“, ale na postgraduálních studiích to byla výhra.

Do Říma mne Bůh přivedl skrze poslušnost představeným. Nepomýšlel jsem na studia, i když jsem věděl, že by mne bavila, ale lidé ve farnosti byli vždy živější než knihy, a kdybych nebyl z pastorační takřka násilím vytrhnut, nikdy bych studovat nešel. Přitom jsem ovšem pociťoval potřebu dalšího vzdělání, aby má kněžská služba byla kvalifikovanější, abych mohl lépe pomáhat těm, kteří se na mne obracejí. Pak se ale ukázalo, že Pán Bůh má se mnou ještě jiný záměr. Přivedl si mne do Říma, aby mne použil při formaci nových kněží, a této službě jsem věnoval své nejlepší životní síly. Takže nejprve jsem studoval na Papežské lateránské universitě a bydlel v Papežské koleji svatého Jana Nepomuckého (Nepomucenum). Po dvou letech studií jsem se stal v Nepomucenu spirituálem, přičemž jsem ještě dále studoval, a v roce 1998 jsem se tam stal rektorem. Kromě toho jsem se staral o římskou krajanskou komunitu, malé, ale živé stáde. V Římě jsem prožil celkem dvacet let.

Nyní se vracím z ciziny, která se mi během těch let stala domovem, domů, kde jsem se mezitím stal cizincem.

• *Od roku 1998 až do letošního léta jste působil jako rektor papežské koleje Nepomucenum v Římě. S jakými pocity se vracíte domů do vlasti. Nebo i přímo k nám do svatotomské farnosti formované (či snad lehce deformované ☺) šestnáctiletým působením Vašeho dobrého kamaráda otce Petra Vrbackého? Těšíte se mezi nás nebo máte i trošku obavy z rozmazlených farníků zvyklých na pětiminutová kázání přinášející posilu do celého následujícího týdne?*

Budu upřímný, a doufám, že mi bude dobře rozuměno: změnu přijímám v duchu církevní poslušnosti. Byl jsem vytržen z života, který jsem miloval, a kterému jsem dal všechno. Na návrat do vlasti jsem nepomýšlel. Ale stejně tak jsem byl vytržen před dvaceti lety z farnosti, kde jsem byl jen pár měsíců farářem, první „mé“, milované farnosti, a přesazen do Říma. Až tam, a dokonce ne hned, jsem opravdu pochopil a přijal, že mne takto vedl Bůh, a že je to tak dobře. A totéž vím i teď a chci dát Bohu k dispozici všechny své síly, celé své srdce, které je odteď pro Vás. Není lehké opouštět svůj zaběhnutý život, přesto jsem se ale do Brna těšil, až mne samotného překvapilo jak moc. Víím, že Pán Bůh umí vést naše životy k plnosti i těmi nejnepochopitelnějšími

zvraty, cestami, které bychom si sami nevybrali a které bychom si ani neuměli vymyslet. Někdy ale potřebujeme čas, abychom to přijali.

A tak chci prosit Vás, mé nové farníky, i když i Vás to možná bude stát úsilí a čas, abyste přijali tuto změnu, na kterou jsme nebyli připraveni, a která se Vás dotýká stejně tak, jako se dotýká mne, ve víře v Boha, který řídí naše životy, a který i přes lidskou slabost svých zasvěcených služebníků je naším pravým a jediným pastýřem.

• *Moc děkujeme za rozhovor a těšíme se na společenství s Vámi, na prohloubení starých přátelství i na vztahy nové. Buďte u nás ze srdce vítáni a provázeni našimi modlitbami.*

Rozhor připravila Marie Sojka Veselá

Slovo nemocným

V tom záleží důvěra, kterou k němu máme: že slyší, prosíme-li za něco podle jeho vůle.

1Jan 5,16

Každý člověk z vlastní zkušenosti ví, že mnohokrát v životě Boha o něco prosil a nedostal to, i když byl přesvědčen, že se modlí opravdově, s důvěrou, a že to, za co prosí, je správné. My v té chvíli musíme věřit,

že Bůh chce pro nás skutečné dobro a že vyslyší každou naši modlitbu. My však máme pouze omezené poznání a nevíme, co nám skutečně prospívá. Je možné, že kdyby nám Bůh dal to, oč prosíme a v době, kdy jsme přesvědčeni, že je to pro nás nejlepší, mohlo by nám to spíš uškodit. Když hodnotíme tuto situaci s odstupem času, poznáváme, že Boží řešení pro nás bylo skutečně nejlepší. A když takové Boží řešení přijmeme, jsme naplněni ve své duši pokojem, klidem a spokojeností. Nemáme dojem, že jsme byli nějak poškozeni, ale jsme si vědomi určité změny ve své duši a skutečnosti, že jsme měli dost sil, abychom všechno prožili správně.

Když se my sami u sebe naučíme takovýmto způsobem se dívat na svůj život a na vyslyšení našich modliteb, budeme ve své duši vždy vyrovnaní a spokojení a budeme přinášet tyto vlastnosti do společnosti, ve které budeme žít. Víme, že dnešní lidská společnost právě tyto vlastnosti postrádá, a proto je v ní tolik nespokojených a nešťastných lidí. My však musíme mít snahu naučit se takovým způsobem dívat na svou modlitbu a správně hodnotit to, co od Boha dostáváme. Nemůžeme hodnotit všechno pohledem ovládaným citem, ale rozumem.

Když se budeme kriticky dívat na svůj život a na život lidí kolem nás, uvědomíme si, že všichni se musíme

vyrovnávat se skutečnostmi, které jsou těžké, ale musíme vidět i to, co je radostné a co nám život zpříjemňuje a usnadňuje. Takový pohled nás zbaví závisti, která by nám znepríjemňovala život a přinášela do společnosti neklid a stálou nespokojenost.

Plně důvěřovat Bohu a spoléhat na jeho dobrotu se nenaučíme za několik dnů, ale budeme-li mít dobrou vůli a snahu, za nějakou dobu se to s Boží pomocí naučíme a svým jednáním budeme prospívat všem lidem, se kterými se budeme stýkat.

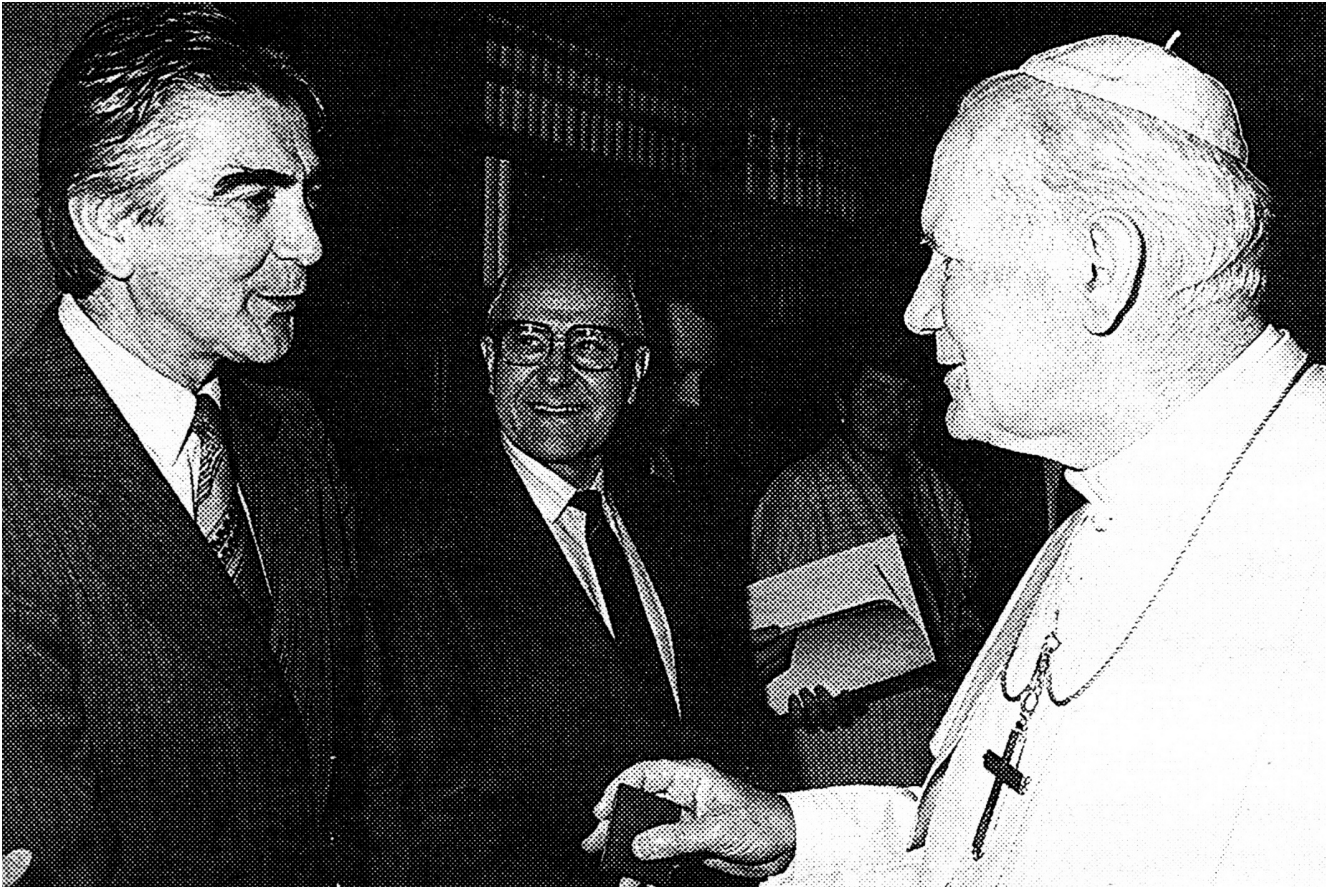
o. J. Šik

Ludvík Kolek

oslavil 80 let

Narodil se 5. srpna 1933. První léta svého života prožil s rodiči a sestrou Ivanou v městečku Chust v jižní části Podkarpatské Rusi. Jeho otec tam pracoval jako právník. V roce 1939 obsadili zemi Maďaři a rodina Kolkova se musela vrátit do Újezdu u Brna, odkud pocházela.

V životě Ludvíka Kolka (dále jen Ludvíka) se často objevovaly zvláštní, někdy až záhadné souvislosti a „náhody“, s jejichž pomocí se mu podařilo dostat se na vysokou školu, absolvovat ji, pracovat v období reálného socialismu jako nezávislý umělec v oblasti sakrálního umění.

Měl dokonce výstavu svých děl v zahraničí, což pro obyčejného umělce té doby, navíc pro své náboženské přesvědčení a sakrální tvorbu vyloučeného z Fondu výtvarných umělců, nebylo myslitelné. Přitom byl po celý svůj život hluboce věřícím a aktivním katolíkem. Byl jedním ze zakladatelů ministrantského sboru při kostele sv. Tomáše v Brně a také jedním ze zakladatelů místní scholy gregoriánského chorálu. Jako regenschori zde působí dodnes a v tomto školním roce uplyne již 60 let od založení této scholy. U Ludvíka se nikdy nejednalo o nějakou protekci nebo uplácení, jak by nás po zkušenostech s dnešními praktikami snad mohlo napadnout.

To, co se mu povedlo, vše, co dokázal, co vytvořil a co mu bylo umožněno – dělat církevní umění a učit věřící duchovnímu životu ve společenstvích – v tom vidíme zásahy Boží pomoci a milosti. Víru si tedy Ludvík měl možnost mnohokrát upevnit tím, že sám na sobě zažíval zásahy Boží ochrany.

Soustavnou výtvarnou přípravu získal na Pedagogické fakultě brněnské univerzity, kde od roku 1950 studoval obor výtvarná výchova, historie a občanská nauka. Na tuto VŠ se dostal spíše náhodně – studium mu bylo doporučeno a přihláška převedena z Akademie výtvarných umění, kde nebyl ke studiu přijat.

Studium VŠ málem z důvodů svého vyznání předčasně ukončil proto, že nebyl pro svůj nevyhovující kádrový profil zprvu připuštěn ke státní závěrečné zkoušce. Když se mu konečně podařilo tuto zkoušku úspěšně absolvovat, dostal až po půlročním urgování diplom s výslovným zákazem učit.

Ihned po skončení studia začaly Ludvíkovy práce na zakázkách pro církevní objekty. V nich vytvářel například nástěnné malby (fresky), vitráže, zabýval se úpravami interiérů, často presbytářů, navrhoval oltáře, kříže a křížové cesty, ozdobné mříže a skleněné reliéfy, ambony atd. Významné jsou jeho realizované projekty kostelů a kaplí v Senetářově, Hustopečích, Břeclavi, Horní Libochové u Křižanova a Služovicích na Opavsku.

V roce 1980 se Ludvíkovi s pomocí příznivců a přátel doma i v zahraničí podařilo uspořádat samostatnou výstavu v rámci Muzea křesťanského umění v belgickém Ostende. Následně se stal členem Evropského sdružení výtvarných umělců.

Od konce 20. století se Ludvík v oblasti umění věnuje hlavně návrhům vitráží. Realizovány byly například v kapli v Litomyšli, dále v Měříně, v Rovensku pod Troskami atd. V cizině např. ve Velké Británii v kostele Panny Marie, který spravuje kapitulní vikář Walesu.

Prioritou Ludvíka se však stává práce v duchovní sféře – v komunitách, v kultivaci duší a v úsilí o jejich obrat k Bohu, k jejich hlubokému prožívání duchovna.

V posledních letech se Ludvík věnuje práci ve svatotomské farnosti. Je členem farní rady a komunity Emmanuel. K jeho životnímu poslání patřil a patří apoštolát jako uvědomělé naplňování křestní milosti. Zde byl činný zejména v těchto oblastech:

1. Skautské hnutí, ve kterém se angažoval ve pod duchovním vedením P. Tilla, O. Praem.
2. Studentská katolická akce. V době svých středoškolských studií zde Ludvík aktivně pracoval až do doby jejího zlikvidování státní mocí začátkem padesátých let. Vedením katolické akce byl pověřen P. Václav Razik (kaplan kostela svatého Tomáše).
3. Aktivizace laiků „umlčená církev“ v polovině 70. let 20. století. Ta měla za cíl zajišťovat kontinuitu víry formou ustavování malých společenství modlitby, formovaných řádem prvotní církve (Sk. 2,42). Mnohá z těchto společenství trvají dodnes nebo se transformovala do společenství jiných spiritualit.
4. Začátkem 80. let 20. století se Ludvík otevírá proudu Hnutí obnovy v Duchu svatém. Ujímá se vedení seminářů obnovy, v nichž napomáhá jejím účastníkům

nejen pochopit, nýbrž otevřít se charismatickému rozměru Ježíšova odkazu své církvi. Srozumitelným způsobem uvádí do jednotlivých tajemství víry, aby se stala nejen „výbavou“ rozumu, ale aby pronikla do srdce a proměnila tak celého člověka. Vyučování v Hnutí obnovy je vždy nerozlučně spjato s tzv. promodlováním jednotlivých lekcí. Metody nejvyšší věrohodnosti takové mystagogie (zasvěcování do mystérií) spočívají v „contemplata tradere“ (předávání zkušeností z rozjímání). Semináře obnovy se uskutečňují nepřetržitě po dobu delší než 20 let a prošlo jimi již asi dva tisíce osob z České republiky i ze Slovenska.

5. Ludvík stál u zrodu české větve evangelizační komunity Emmanuel, která má centrum při kostele sv. Tomáše v Brně. Správní sídlo komunity je v Paříži. Aktivně se angažuje i v Radě laických hnutí a komunit při ČBK. Hnutí a komunity zastupoval na Plenárním sněmu katolické církve na Velehradě ve dnech 6. 7. – 12. 7. 2003. Za svůj celoživotní přínos pro katolickou církev v ČR a za dílo v oblasti sakrální tvorby a architektury obdržel Ludvík dne 5. 7. 2003 na Velehradě v rámci Národní cyrilometodějské pouti Řád svatého Cyrila a Metoděje.

Kromě jeho umělecké tvorby je tedy třeba vyzdvihnout další oblast Ludvíkovy činnosti a tou je jeho aktivní práce v církvi. Zde se také v posledních letech mnohem více angažuje. V době totality bylo třeba postavit hráz zlobě a realizovaným i plánovaným likvidačním snahám režimu. Do této práce se aktivně zapojil i Ludvík. Jeho výraznými vlastnostmi jsou důslednost, vytrvalost, věrnost a nasazení. Když si něco vezme za své, neúnavně to realizuje. V dobách zmatků, kdy se hledaly formy jakým způsobem žít život v církvi, byl vzorem i ostatním křesťanům, svým životem nastavoval pomyslnou laťku. Již v počátcích existence laických komunit zpracoval pro tato hnutí didaktickou stránku jednotlivých výukových lekcí s takovou dokonalostí, že se na nich nemuselo ani později nic zásadního měnit. Ludvík zde se spolupracovníky vytvořil 20-ti stránkovou výzvu pro laiky v církvi, aby tito byli uvedeni do dané problematiky. Projevila se zde i jeho schopnost vtělit do výuky hluboce vnitřně prožívanou spiritualitu. I když mu bylo komunistickým režimem znemožněno učit, stal se Ludvík jedním z mála pedagogů, u kterých se projevuje, a to nejen při výuce, jejich charisma.

Ze vzpomínek Ludvíka
a pamětníků uspořádal

PhDr. Jan Weinberger

Dětská schola

o prázdninách

Foto Schidlo

Letošní týdenní soustředění dětské scholy jsme strávili na konci července v krásně opravené faře v Bedřichově u Lysic. Kromě sedmi nových písniček, které se holky s Verunkou naučily a secvičily, jsme se chodili koupat, hráli fotbal na hřišti za vesnicí, spoustu jiných her na farní zahradě, opékali špekáčky (jednou i s panem exfarářem Vrbackým ☺) a večer koukali na animované pohádky nebo

poslouchali nahrávky nacvičených písní. K těm nemám žádný odborný komentář, neboť můj úkol byl, abych se společně s Klárou starala na soustředění o jídlo, ale i tak k nám do kuchyně doléhaly hlasy a útržky skladeb.

Počasí jsme měli tak krásné, že jsme mohli celý týden jíst na terase a celkově trávit více času venku než uvnitř, což bylo moc fajn.

Foto Schidlo

S Klárou, která umí navařit a napéct, ještě než vyjde slunce. S Verunkou, která umí hravě sladit být hodná i důsledná zároveň. Se Schidlem, který nám vozil zmrzlinu. S Bětkou, která se umí krásně lekat. S Terkou, co umí běhat tak, jako nikdo. S Emou, která myslí, že si všichni „dělají srandu“. S Míšou a jejími čerstvými informacemi o narozeném princátku. S Bárrou a jejími zajímavými jídelními kombinacemi, s Magdou, jako nejděčnějším strážníkem. S Ivčou, vítězkou her *Cukr, káva, limonáda*. S Anežkou, která má výdrž a trpělivost hrát si s maláčky. S Magdou a Verčou, které nám zajišťovaly

květinářskou výzdobu. S Kamčou, která se na hřišti hrozně ráda válí. S Toničkou, která vytvořila rekord v jezení palačinek. S Barunkou, která při zpívání vypadá jako andělíček a s těmi třemi malými - Verčou, Alžbětkou a Matýskem, kteří nám zajišťovali přísun radosti, úsměvů, dětských her a tulení ☺.

Příští rok bude soustředění na stejně skvělém místě a bude se konat pátý prázdninový týden, tak pojeďte s námi, ať je nás víc. Letos to bylo vážně moc prima a nebojím se, že by to příští rok mělo být jinak ☺.

Tereza Zahradníková

Týden na faře v Myslívě

Aneb důvod, proč pan kaplan na týden záhadně zmizel

Foto Jiří Bůžek

*Celá výprava po mši sv. v kostele sv. Jana Nepomuckého v Nepomuku
(místo světcova rodného domu)*

V pondělí 19. srpna ráno jsme se všichni sešli u Tomáška na ranní mši svaté. Byli jsme čtyři ministranti: (já) PETR ZELENKA, HONZA a PAVEL SPERÁTOVI a JINDRA POPELKA, a tři vedoucí: TOMÁŠ ZELENKA (Zordon), ŠTĚPÁN KONZAL (Pučmeloun) a JOSEF ZELINKA (Bob) a pan kaplan JIŘÍ BŮŽEK.

Po mši jsme sebrali své saky paky a šli jsme před faru, kde nás Bob a pan kaplan vzali do aut směr Myslív (mezi Plzní a Šumavou). Kolem čtvrté jsme dojeli do cíle, protože jsme se po cestě stavili podívat na hrad Zvíkov (na přehradě Orlický). Fara z venku vypadala jako zámek sto let neudržovaný, ale uvnitř byla celkem komfortní.

Foto Jiří Bůžek

Další dny jsme chodili na výlety na Šumavu a na hrady Rábí a Velhartice. Pomohli jsme místnímu panu faráři vyčistit chodník ke kostelu v Žinkovech, který byl totálně zarostlý, protože byl šedesát let

neudržovaný. Do večera jsme byli hotovi a Bob říkal, že firmě by pan farář zaplatil 40 tisíc. Každé ráno byla ve zdejší kostele mše. Kostel byl dvacet metrů od fary, takže jsme se skoro všichni zúčastňovali. Ale tento kraj je hodně poškozený ateismem, takže nepřišel ani jeden člověk. Výjimkou byla neděle, to se pár lidí našlo. „Toto je jeden z důvodů proč jsme sem jeli, abyste poznali, že to všude není jak u svatého Tomáše,“ říkal pan kaplan.

Přes den jsme tak divočili, že z toho panu kaplanovi div nepraskly nervy. Obědy nám vařili ve vývařovně ve vedlejší vesnici Nehodív. Jídlo bylo dobré, až na to, že nám dávali obří porce, které jsme ani nemohli sníst.

V pátek jsme pro místní děti na farní zahradě připravili různé soutěže a opékání buřtů.

V neděli jsme ministrovali na dvou mších a pak jsme jeli zpátky do Brna. Mně přišel tento týden VYNIKAJÍCÍ. Doufám, že i pan kaplan se z něj brzy zotavil.

Petr Zelenka

Skautský tábor Lučice

V pondělí 1. července se v 7.45 hod. na hlavním nádraží sešlo 18 kluků v čele se Zordonem (hlavním vedoucím). Společně jsme jeli rychlíkem č. 18 405 35 do Havlíčkova Brodu,

pak autobusem k polní cestě u vesnice Lučice. Odtud jsme šli pěšky na louku, kde bylo tábořiště. Tam nás čekalo 13 dní bez rodičů. Každý den jsme měli etapovky, skládali jsme zkoušky Odysseovy cesty, koupali se na koupališti i v potoce, hráli jsme turnaj ve fotbale, ringu a indian balu, měli jsme dva případy ... Všechno toto bylo na téma knihy „Hobit“, což se projevilo i na našich táborových tričkách. Byla velká legrace, hlavně s Davidem a Petříkem Zelenkovým. Pak ale nastal poslední den, den odjezdu. Sbalili jsme se a jeli zpátky domů. Na nádraží nás čekali rodiče. Ale tábor byl super - hlavně spousta srandy.

Jan Sperát – Despy

Letní tábory Severek

YMCA T.S.

SKAUTKY – KRÁLOVSTVÍ SAGRADO

Skautky se již tradičně zabydly na tři týdny v týpkách poblíž vesnice Rudolec v okrese Žďár nad Sázavou. S krásným počasím, které za celý tábor narušil jen jeden malý deštík, jsme měly mimo jiné možnost vyzkoušet si „nanečisto“ první pomoc s Píďalkou, poslechnout si poutavou přednášku o středověku od Matěje Papouška a prolézt si lanovou dráhou. V celotáborové hře na motivy knihy „A všichni svatí spali“ skautky bojovaly za krále Štěpána v občanské válce probíhající ve 12. století v Anglii. Během tábora byl také prostor zahrát si například slowpitch, zaplavat si v blízkém rybníce a vyrobit si krásné čelenky nebo náramky. Hrálo se taky mnoho dalších her – strategie, vědomostní nebo jen tak pro radost a celotáborové dobrodružství bylo zakončeno tradiční „žranicí“, která patří (a to myslím, že mluvím za všechny skautky ☺) k jedné z nejlepších částí tábora ☺.

Verča Leo Kozlová

SVĚTLUŠKY – VELKÁ SÁZKA

Naše světlušky se letos utábořily na deset dní v chatkách u Milkova (okres Prostějov). Chatky byly vždy pro čtyři holky, což mělo tu výhodu, že se světluškám míň stýskalo. Jinak se na tábořišti vařilo na plynovém sporáku, takže šla práce v kuchyni rychleji od ruky.

Celým táborem nás provázela etapová hra „Cesta kolem světa za 80 dní“ s hlavním hrdinou Phileasem Foggem. Holky byly rozdělené do dvou skupinek a na úvod každé etapy jim byla sehraána tematická scénka. Her byla spousta, snažili jsme se o různorodé nápady. Během tábora proběhla i výroba čínských klobouků.

Jinak měly slečny pohybu dostatek, volný čas využívaly běháním po louce a v lese. Myslím si, že se nám tábor moc vydařil. Jako vedoucí mám z něj skvělé zážitky a doufám, že naše nejmenší taky. Bylo nás letos sice méně, ale o to více jsme držely při sobě ☺

Monča Rory Kozlová

Den Brna

Již tradičně se v našem městě v polovině srpna slaví Den Brna. Připomínáme si, že 15. 8. 1645 na svátek Nanebevzetí Panny Marie se

Brno ubránilo poslednímu velkému útoku švédských vojsk při dlouhém obléhání. Jak už to v našem kraji občas bývá, oslava Dne se protáhla na týden.

Začala v pondělí ve starobrněnské bazilice, kde sloužil mši spirituál pražského semináře, v Brně dlouhá léta působící, a končila pontifikální mši Otce biskupa v katedrále na Petrově.

I světský program byl letos bohatý, probíhaly výstavy, četné hudební produkce a v ulicích města se nabízely imitace válečných šarvátek a uzenin. Ale opět jako v předchozích letech se to nejvýznamnější připomínalo jen náznakem a nepřímě. Snad se organizátoři oslav bojí dávat naše město do souvislosti s pozdějšími, ne vždy populárními užitími brněnského vynálezu. Myslím, že zbytečně. Připomínka prvního zavedení letního času na našem území a pravděpodobně na celém světě by měla mít v rámci oslav Dne Brna významné místo. Posunutí brněnského času o hodinu dopředu a zavedení brněnského letního času mělo velký dopad, ostatně podpořit jeho účinky vyšla z našeho kostela i tehdy zde sídlící slavná Černá Madona, Panna Maria Svatotomská. Snad i proto nebylo úspěchu brněnského letního času pozdějšími plagiátory již nikdy dosaženo. Došlo nejen k záchraně města před zničením a pleněním, ale letní čas rozhodl i letité soupeření o nejvýznamnější město na Moravě, ve kterém měla Olomouc často navrch. Po úspěšné aplikaci časového posunu se již Zemské desky, vyvezené před Švédy do Brna, do dobyté Olomouce nevrátily. Povědomí o patnáctém

srpnu L.P. 1645 a účinku brněnského letního času přetrvalo po staletí a inspirovalo četné následovníky nejprve rovněž v dobách válečných později i v hlubokém míru. Ale byla zcela pomínuta brněnská zásada, že letní čas se zavádí jen na dobu nezbytně nutnou. Nedostavující se efekt vedl pozdější časové posunovače k zoufalé snaze dobu trvání posunu stále prodlužovat a dnes máme letní čas už po většinu roku. Posunovači jsou si vědomi problematičnosti své činnosti, o čemž svědčí fakt, že tak, na rozdíl od Brňanů, činí v skrytu noci. Od brněnských počátků se výrazně prodloužila doba trvání letního času a počet zasažených velice zmohutněl, jeho původní smysl však zůstal zachován, byť v zájmu politické korektnosti s všeobecným dopadem. I tehdy v Brně šlo o zmatení, ale jen nepříteli.

Pavel Pandan Zahradník

POVÍDKA

Z hořejšího poschodí se ozývá mohutný halas, dětské hlásky se překřikují, je slyšet smích, dupání, pobíhání. Už jsou tady, řekne si maminka a zaklapne knížku. Její dcera byla s vysokoškolkou na horách a vzala s sebou i dva kluky od paní sousedky. Hoši jsou mírně řečeno hyperaktivní, psycholog by jim možná vymyslel i hezčí diagnózu. Erika je na

ně sama a všeobecné mínění zní: když je nezvládá, tak si je neměla pořizovat. Mamince vyvstane před očima závěr dopisu jinak s ryze praktickými informacemi: jak nasazovat rovnátka, čistit brýle, komu poslat pohlednici:

•••

Mám hrozně moc práce, ale hlavně si v první řadě potřebuju odpočinout. Jsem příčerně přetažená, unavená a kvůli tomu se dostal jsem do zdr. potíží. Potřebuju se dát zkrátka dokupy. A tak jsem vám i moc vděčná, že berete kluky sebou. Moc díky

•••

Konečně hluk utichne a výtah sjíždí dolů. Za chvíli Adélka odemyká, ale jen krátce pozdraví a začíná vytahovat prádlo a třídit je na bílé a barevné.

Maminka se jde s hrůzou podívat, jestli jí dceru nějakí ufoňi nevyměnili a teprve, když Adélka spořádá svou oblíbenou kuřecí rolku s bramborovou kaší v necelých pěti minutách, usoudí matka, že ufoňi jsou v tom nevinně. „Tak jak bylo?“ odváží se zeptat. A s Adélkou se to najednou jen sype. „Víš, já jsem ty kluky asi neměla brát. Bojím se, že jsem děckám pokazila prázdniny. A taky jsem byla protivná a pohádala jsem se kvůli jednomu klukovi“ ... slečna bakalářka umění je najednou červená jako rajče, ale maminka dál soustředěně pozoruje mouchu na stropě. „A vy jste

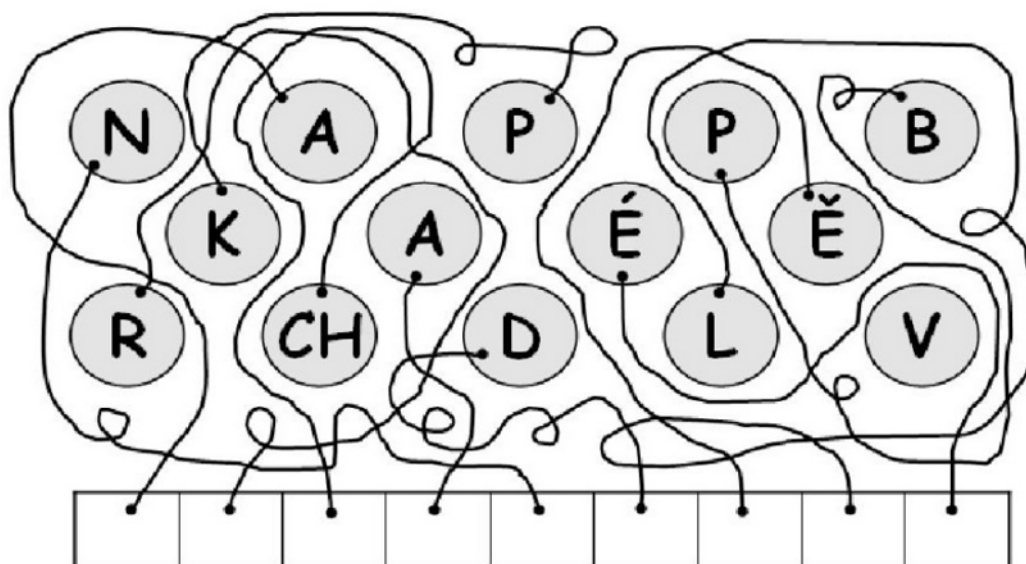
nějak zdržovali? Chodili jste pozdě na snídani nebo na srazy?“ „No, to ani ne, ale znáš kluky Jim se tam ale moc líbilo, včera večer říkali, že by tam ještě rádi zůstali. Ovšem, jak uviděli mámu, nějaká teta pro ně hned přestala existovat.“ Teď se Adélka poprvé uvolněně usměje. „A kdybys viděla, jak to Erice slušelo. Měla tříčtvrteční rifle a novou halenku – prostě kočka.“ Maminka pokývne hlavou. Zná sousedku jen ve vytaženém tričku s uštváním výrazem na tváři.

Dcera už má ale zase zadumaný pohled. „Příští rok je ale asi brát nebudu, co myslíš ty?“ „Ó, moje milá, na tohle ti nikdo neodpoví, to si musíš rozhodnout podle svého svědomí. A vzpomínáš, jak jsem vám říkala, když jste byli malí, že svědomí je velký Boží dar a stejně jako všechny Jeho dary si ho musíme chránit a dál rozvíjet. Aby se nám nerozmlžilo v uspěchaném světě. Jestlipak si každý večer projdeš uplynulý den?“ Dcera se zas proměnila v rajče: „No, skoro vždycky jo, ale když někdy paříme nebo mám moc učení ... ale já už si na to dám bacha.“ „To dej, a klidně přidej Beethovena a Dvořáka,“ jmenuje maminka své oblíbené skladatele. Adélce se s novým předsevzetím konečně opravdu uleví a hlavou jí bleskne ryze ženská zvědavost: To by mě zajímalo, kde Erika tu halenku koupila!

Marie Sojka Veselá

BYSTRÉ HLAVY

PRO NEJMENŠÍ BLUDIŠTĚ. Najdi písmenkům cestu z bludiště.

PRO STARŠÍ OSMISMĚRKA.

Vyškrtej slova, zbylá písmena čtená po řádcích tvoří tajenku.

K	R	I	S	T	U	S	J	O	Z	U	E	V	Í	R	A
O	D	M	P	I	O	CH	O	A	E	M	A	R	T	A	L
S	A	G	A	P	A	M	N	A	T	O	R	B	O	D	B
T	N	R	S	A	I	A	Á	E	D	L	CH	K	Ř	Í	Ž
E	I	A	I	V	M	R	Š	Š	A	L	A	M	O	U	N
L	E	V	T	E	É	I	U	Á	V	F	R	A	A	F	O
P	L	A	E	L	L	E	O	I	I	E	A	N	N	A	E
E	E	L	L	O	T	J	T	L	D	S	S	A	O	U	V
A	R	T	CH	A	E	N	A	O	D	O	Ě	M	A	D	A
V	E	L	R	Y	B	A	M	G	L	J	E	Ž	Í	Š	É

ADAM, ANNA, ARCHA, BETLÉM, DANIEL, DAVID, DOBROTA, EVA, GOLIÁŠ, JEŽIŠ, JONÁŠ, JOSEF, JOZUE, KOSTEL, KRISTUS, KŘIŽ, LEV, LOT, MANA, MARIE, MARTA, MATOUŠ, NOE, PAVEL, PETR, SPASITEL, ŠALAMOUN, TOMÁŠ, VELRYBA, VÍRA

Klára Špunt Zelinková

TOMÁŠEK – Zpravodaj při kostele sv. Tomáše v Brně. Vydává Řím.-kat. farnost u sv. Tomáše v Brně, Lidická 6, 602 00 Brno, ☎ 545 57 22 15, č. účtu: 4200061594/6800, Internet: <http://www.svtomas.net/>

P. Jan Mráz – farář, redakce: M. Veselá, M. Keprtová, V. Keprt. Schránka pro el. příspěvky: redakce@svtomas.net, ostatní příspěvky předávejte kostelníkovi. Vychází pro vnitřní potřebu farností. Nevyžádané příspěvky nevracíme. NEPRODEJNÉ. Uzávěrka příštího čísla 13. října 2013.